

ACC. N:R M. 15799: 1-3.

Landskap: Skåne Upptecknare: R. A. Svensson, Tjörnarps
Härad: L. Åbo ö. V. Göinge Berättare: " " "
Socken: Höja ö. Häglinge Berättarens yrke: lantbruk
Uppteckningsår: 1963 Född år 1871 i Höja

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Hägnader. s. 1-3.

N. No. 144

25/1-63

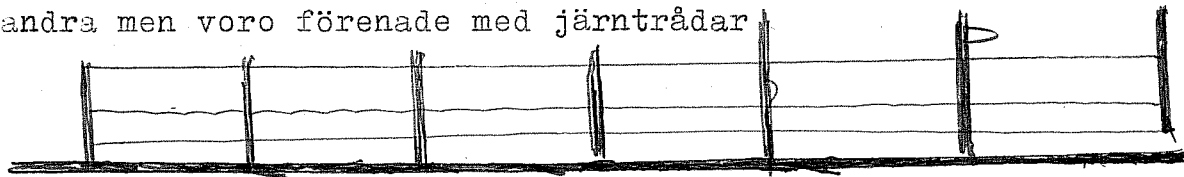
26/2-63

Skriv endast på denna sida.

I min hemförsamling-- och sådant var förhållandet på många ställen i Häglinge-- hade man inga stängsel av det slag, som frågelistan vill ha reda på. Mycket ofta hade man så i Höja, att det endast var en rågång, och djuren voro nästan alltid tjuv-rade. Voro de lösa på hösten, så var det alltid någon som vaktade dem. Höja är så gott som totalt utan skog och sjogsmark. Några hägnader förekomma inte där mig veterligt.

Jag skriber här om medelstora och små jordbruk

Åtskilliga lantbrukare-- men de voro inte många-- i Häglinge hade ingen skog. Mellan deras olika åkerfält fanns ofta ett dike. Men då djuren ofta trotsade detta och hoppade över diket, ~~så satte~~ så sloga lantbrukarna ned "stakar" (något annat namn känner jag inte till.) Dessa stakar stodo på tre à fyra meters avstånd från varandra men voro förenade med järntrådar

Icke sällan ville djuren stå och gnida huvudet mot stakarna, vilket de, stakarna, knappt kunde motstå. Men då hittade somliga lantbrukare på att leda en elektrisk ström ned i järntråden, och sedan ett djur ⁿ gång ^k gnidit huvudet mot stake/ eller lutat på tråden och fått en elektrisk stöt, så gjorde de det aldrig mera

NM 144

För att "stakarna" skulle vara länge, brukade man ofta att bränna (låta den änden, som skulle slås i jorden, ligga i elden en god stund.)

I Häglinge finnes en mängd skog, och ¹är har man på många ~~st~~ ställen sådana stängsel, som bild 10 visar. De "stockar", som räckte över flera i jorden nedslagna stakar, kallades för "slanor". Häglinge har ofantligt mycken granskog. Då man har utplanterat granplantor, har man satt dem på 6 till 10 dm avstånd från varandra. Efter hand, som plantorna vuxit, så ha de kommit att stå alldeles för tätt, och då har en väldig gallring behövts. Granarna ha egentligen endast utvecklats i höjden, och det är så, de skulle göra, då de skulle användas till stängsel. Sedan de blivit nedhuggna, ~~ha~~ de kvistats mycket väl, och sedan ha de körts till sågen, där de blivit kluvna mitt i tu på längden, och då har man fått "slanor" till hägnad. Vad banden äro av för ~~yt~~ädslag, kan jag inte avgöra. Jag har sett sådana många gånger men aldrig "undersökt" dem. Jag har alltid föreställt mig, att de voro björkvidjor

För ett ~~ättio~~tal år sedan fanns på ett fåtal ställen i min hemförsamling vallar, som till största delen utgjordes av jord. Dessa ha emellertid blivit utjämnade, och man har tillgodogjort sig ¹ större nytta av jorden.

En stor del bönder i Häglinge ha ofantligt mycken skog;

Höj

de äro "skogrika", men ännu fler äro "stenrika" d.v.s de ha ofantliga mängder sten i sina åkrar. Men det är inte mycken sten nu emot vad det var för 70 à 80 år sedan. Huru många tusen dynamitskott jag hörde under min Häglingetid, vet jag inte, men jag vet, för varje skott, så var det en större eller mindre sten, som sprängdes sönder, och sedan lades bitarna upp till ett "järe", gärde, d.v.s. till en hägnad. De flesta och på samma gång de starkaste hägnaderna torde stengärderna vara. Men inte nog därmed, utan många stengärden lades upp så vackert, att de nästan blevo till en prydnad. Stengärdernas bredd berodda på den mängd sten, man hade. Somliga gärderna voro säkerligen en hel meter breda. Många fält, som nu bära rikliga skördar, voro för några få tiotal år sedan fullständiga "stenhien" på vilka man knappast kunde föda ett får. Att det gått så, har berott på odlarens flit, och de många stengärderna kunna vittna därom

~~Utskrift~~

Något mer i saken vat jag inte.